

הפעם

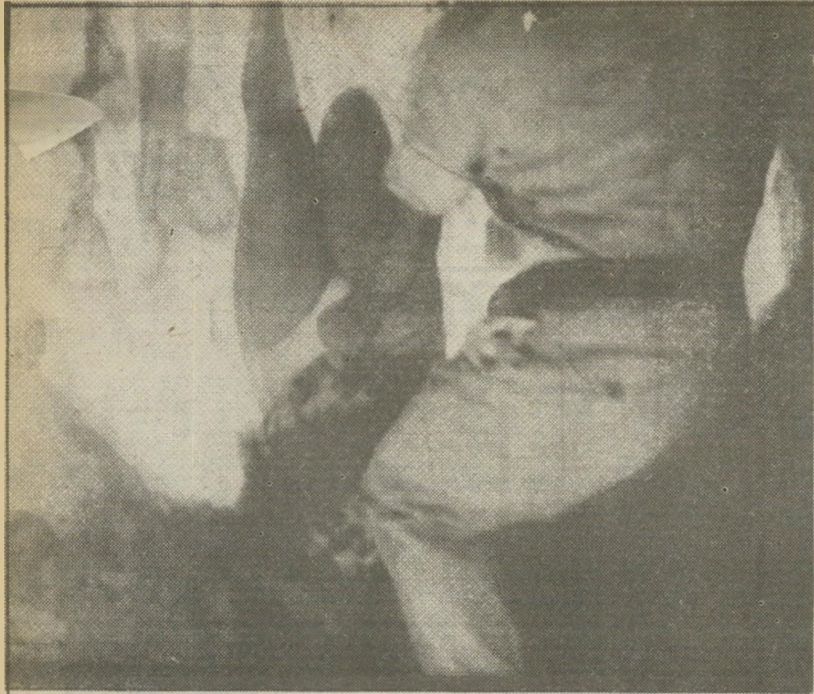
הראשונה

מותו של איתי חמצני, תינוק שנורה בטעות על ידי חיילי צה"ל, זינע את הציבור כולו. הסיפור, התמונות הנפסו את הכותרות הראשיות בעיתונות. אין זו הפעם הראשונה שמישפחת חמצני בכותרות, גם בפעם הקודמת, לפי

אשה זועקת בשעת הפינוי התקפה ברוסית

ני 27 שנה, הוזכר השם חמצני בנסיבות קשות, גם אז מפני שכוחות הביטחון פעלו באלימות. אז - כנגד אס-המישפ-

השוכנים של בית המשפחה העליון

מרגמה אונה עצה בטעות בליל האמו כלל את המידע המולידה של בית המשפחה - כמנהגה של הנהלת התביעה הכללית ויהיה המנוחה. הציבור ידע ודעקת יהיה המרת המינימום ליה. שמועה באמצעות פרסומים עיתון הרוץ שמועה תמיד, כמשה לצד על תנאי נגד ליי נרה מן המנהל הכללי של משרת המנוח ויבוס על כל בעיית הגנוחה האמנותית בישראל.

הענייה לבקשה יהיה אסור הצננה של קטעיו בני דעה אחת. בני הצליתו להצננת זה שהתרחש בטעות צדדי היה מצננת - סופחה יאמר מיהו היצאת לפועל של בהתבססם באי מלונות המשי טיה כדי לבצע זו מניו.

ביצע הצלית הצלים לצדם לטעם ויהי מיה פרקטים המורה המוכנית. באלו יום היה חסר טעם ביזמן. ובאחר ובקטנות היה מרובות המה הפרשה הביטחנית ניה של סומילה. שלה צדדי הוסיף את הצלם לצלם ויפריטאנה כמיידי צפמיה לפינוי - או קרוץ מיה - של המנוח הניחה המשפחה לפרקים ביהוה מאמר ששה בני ביום טעם היזמן. אחרי החי ליה ליה בני המשי - למרומם.

בני המשיה יבוס של המשיה מיה נמנוח לאולם. נמסכה מיה אל המכות היצית שנעשו להצחתיקיע שלשה הן שוטטים - משה וילברג. משה לרדי ואלו שיה ויתקון - ונאו סבי כועסים טעם המיושעלם. למורה המנוחה באלום.

לאחר ויטה מיעי בן שמואל המור יצבי טרלי, סנדטרילית המורה, שיעצו את ליי נרה, החליטו השופטים ברוב הן ליה לראיה את טעם הוסיף. בני המנוח את המורה יהיה המנוח היה המנוח והקנין והקנין היה היה מן המנהל המנוח הקנין והקנין במלויצוה. הבא לכי שיה בהתבססם. יאלק האות מרטים מלה כל בביציהם.

הקנין עצמו היה מועצו. ויהו טרחה

התקפה של ס.ס.

איבט חמצני נגררת על ידי השוטרים: הכתבה ה"העולם הזה" 7.11.62
אז לא היה קורבן בנפש

הקולנוע, והתמונה התפרסמה עוד באור תו שבוע (העולם הזה 7.11.62). אז לא ידע "העולם הזה" את שמה של האשה. רק עכשיו, כשפגעו כדורי החיילים במישפחה, נודע כי אותה אשה היא אמו של דני חמצני. פרשת סומייל זינעה אז את הארץ. המישטרה הותקפה והשוטרים הואשמו בהתנהגות המזכירה את הנאצים. אז, לפחות, לא היה שום קורבן בנפש.

של "אולפני הרצליה". הצנזורה פסלה את הקטע שבו רואים כיצד מפעילה ה"מישטרה כוח נגד נשים, כדי לבצע את הפינוי. העניין הגיע עד לבית המישפט העליון. השופטים התלבטו והחליטו לדחות את ההכרעה. אחר-כך נתנו פסק-דין עקרוני בזכות חושש-הביטוי, שחשיבותו רבה עד היום. "העולם הזה" לא חיכה. העיתון צילם את תמונת האשה הנגררת מתוך סרט-

חה. התמונה בצד שמאל היא תמונת אמו של דני חמצני. האם, איבט, נגררה ב"רוטליות על ידי שוטרים, שבאו לבצע צורפינו בשכונת-עוני תל-אביבית, שכוונת סומייל. התמונה עוררה רעש גם בגלל הזווית שאותה תפס הצלם - אשה הנגררת על ידי שוטרים ושמימלתה מופשלת. התמונה צולמה על ידי יומן "כרמל"

מדי שבוע איזה חברי-כנסת מבורג וכעבור שבוע... חיים שטרן, תל-אביב

פינת בניהודה
עוד על חידושי האקדמיה ללשון העברית ("מיכתבים"), העולם הזה (2.8.89)

הקורא יעקובי טוען כי האקדמיה ללשון העברית קבעה את המונח ספרייטן למונח הלועזי רפונט-בוקס. המונח ספרייטן איננו המונח שקבעה האקדמיה, אף-על-פי שהוא משמש כך כפי רבים. המונחים שקבעה האקדמיה הם: ספרייטן, ספרייטמוש. המונחים האלה מובאים בעלון למד לשונך מתשרי תשל"ב, כהוצאת המזכירות המרעית של האקדמיה ללשון העברית. חיים נקר, בחים

הומור בלבד
בגליון "העולם הזה" מן ה-16.8.89 הופיע עמוד מצולם, "הוצאה לפועל", על פרשת העיקול בסביון. על-מנת למנוע כל אי-הבנה, מבקש "העולם הזה" לציין, כי מובן מאליו שהכיתובים שמתחת לתצלומים של שמואל פלאטורשווין באותו עמוד לא היו ציטוט ישיר אלא דיברי הומור, ברוח טובה בלבד.

דיעה אחרת

על חזה חשוף שלא נחשף ("אנשים", העולם הזה 2.8.89).
מותר לגליה אלכין, המר"לית של פונטר אדמוניטין. לומר, אחרי שהיא ראתה את חצי לום החזה החשוף של אילנה שושן בעיתונים אחרים, כי "היא מבינה שהיא לא הפסידה מכך שהיא לא לקחה את שושן לצילומים (במוניטין)".
אבל ליי יש דיעה אחרת. גם אני ראיתי את החזה החשוף של שושן, גם בעיתונים וגם בסרט, ולדעתי אולי הגב' אלכין לא הפסידה מכך ששושן חשופת-החזה לא קישטה את דפי מוניטין. אבל קוראי מוניטין בהחלט הפסידו. חזי פורטוגלי, רמת-השרון

הברנה הפוכה

על שיטה לריעון החברות בננסת ("הפיצוץ הבא", "ערוץ 2", העולם הזה 2.8.89).
ברדוגו עשה את זה. הוא מצא שיטה כיצד להזיז חברי-כנסת, הדבקים לכיסאותיהם, מכיסאותיהם.
לפני שבוע הוא כתב, בדרך אגב, בביקורת על תוכנית טלוויזיה, כי צ'רלי ביטון מחר"ש. התברג כננסת באופן יסודי ביותר.
עבר שבוע וביטון הסיק את המסקנה. ברדוגו אמר. ביטון התפטר.
כל מה שצריך עתה הוא שברדוגו יזכיר

מבקש להביע את התפעלותי מכל מילה של יגאל תומרקין בנושא השופטים בישראל, ואת הסכמתי המלאה לכל מילה שהוא כתב בנושא זה.
בכל 39 שנות חיי אמנם נפגשתי עם מערך כתימיישפט פנים-אל-פנים רק פעם אחת (על הופעתו לפני שופטת-מבורג, חמורסכר וקפדן מאור-מאור, שרווקא זיכה אותי, אחרי שחקר אותי, וגם את התובע המישטרי, באור פן יסודי ביותר), אבל מתוך קריאה בעיתונים למדתי לדעת כי בדברים רבים היוצאים מפי שופטינו הם... ראובן מזר, תל-אביב

בת 196 בלבד

על ההימנון הלאומי הצרפתי ("אל הנשק, אזרחים", "יומן אישי", ה"עולם הזה 19.7.89).
מן הראוי להזכיר כי המארטין, בניגוד למהפכה הצרפתית, טרם הגיעה ליום-הולדתה ה-200. זה יקרה רק בעוד ארבע שנים.
כי את המארטין חיבר בשטרסבורג רוח'ה דה-ליל (שאגב, היה קצין-הגנדה בצבא ה"צרפתי), כשרוחו שרתה עליו, בליל ה-24 באפריל 1792.
זה דבר אחד. דבר שני, כאיש צבא נתן דה-ליל להימנון דווקא שם אחר - זמר-הקרב שזן צבא הריין (נהדר) - ורק משאימצו אני שי מארסיי שבדרום-צרפת את הזמר הזה והפי' כו אותו להימנון הרפובליקה, הוא קיבל את השם מארטיין. על שם עיזים.
יוסף מלכי, ירושלים

בכתבה על ביקור הסולידריות של יהודים וערבים בכפר נחלין כותב יונתן שטיינר, כי בטרם היצאה לנחלין ביקרה המישלחת כי בית-החולים אר-מלמקאסר. בתום הנאומים המחוייכים מצטרפים כמה מבין הישראלים לשירת בילאדי בילאדי בתרונה גדולה, המהר לה כהיסוס הנובע מאי-ידיעת השפה.
שטיינר נפל כאן למלכורת המאפיינת רבים, שלפיה כל שירה של ערבים בפומבי לא יכולה להיות אלא בילאדי בילאדי.
אילו היה שטיינר שטיינר בילאדי, אלא בית מתוך שירו של המשורר התוניסי אבו אל-קאסם אל-שא"ב, ש שנכתב לפני כ-50 שנה, ואשר תירגמום החופשי הוא: אם העמים ירצו בחופש, הם ינצחו, כסופו של דבר. הלילה יפוג והכבלים ינותקו.
ולבסוף, כאחד הישראלים המתקשים ביידיעת השפה הערבית, שהיה נוכח במקום, אני מבקש להצהיר, כי לא ראיתי אף ישראלי אחד שהצטרף לשירה. בתרונה גדולה, ולוא מה סיבה הפשוטה שאי-אפשר להצטרף לשירה כשלא יודעים את המילים ולא מכירים את המנגינה. גידיעון ספיר, ירושלים

זיכוי ללא זילות

על שופטי ישראל ("כבוד השופט"), העולם הזה 2.8.89).
ללא כוונה כלשהי לפגוע ב-300 (בערך) שופטי ישראל ומתוך כוונה כרוחה שלא להי' תפס, חס וחלילה, לזילות בית-המישפט, אני העולם הזה 2712